

Hayat Busesi

– HayrettinYazcı · 13 Kasım 2009

Sözden saray yapmak mı,şiir dediğimiz şey,
Uçsuz bir kamışlıktan,eline düşen bir ney...

Boşlukta salınırken,sesimiz avaz avaz,
Sesin,sesim de ölür,çıkınca keskin ayaz!...

Bilemem;maharet mi,kendi sesine koşmak?
Eğer öyle olsaydı,kutsanmazdı konuşmak...

Derin öykülerini,dağ bile söyler dağa,
Senin derdin anlatmak,güzeli çağdan çağa...

Birbaşına tüneyen,olur uğursuz baykuş,
Düzlüklere aldanma,gerçek hep,iniş-yokuş...

Yalnız yaşayan kuşlar,gagalar kendisini,
Kaç kişi var,bir ömür,dinler kendi sesini?...

Bir yay gerekli olur,ok atmak için bile,
Kendini kutsayıpta,asma sakın zembile.

Eğer Havva olmasa,kalmazdı Adem adı,
Meyveler bahaneydi,Havva'da buldu tadı.

Gökkuşağı renginde,görürken bu hayatı,
Hepimiz biniyoruz,siyah-beyaz bir atı...

Gönlümün marazı var,kalamaz asla yarsız,
Bana bir yürek göster,sızısız ve yarasız!...

Gelirken kamışlıktan,derin,ince ney sesi,
Doğarken ve ölürken,kalır hayat busesi...